

הסיפור שלא סופר

כ"ה אדר התשע"ז 23.03.2017 11:13

0

סיפור ילדים לא רק לילדים

עוד מעט קט נציין חמשים שנה למלחמת ששת הימים. במסגרת זו חשבתי להתחיל לעסוק בנושא מצדדים שונים. אתחיל דווקא בסיפורי ילדים (גם מבוגרים יכולים לקרוא).

החינוך מתחיל בסיפורים לילדים. טוב עשו בהנהלת החמ"ד שקבעו "דמות שנתית" לאורה מחנכים את הילדים. השנה החליטו לספר על הרב שלמה גורן זצ"ל, שאישיותו ופועלו קשורים מאד למלחמת ששת הימים ושחרור ירושלים.

כמו הרבה הורים, גם אנו קיבלנו ספר-ילדים חביב על הרב גורן, ושמו "על כנפי יונה". הילדים אהבו את הסיפור, וידעו גם לשאול שאלות, ואני מהרהר בקול על מה שסופר ומה שלא. ניכר שמחברת הספר ניסתה לתפור בעדינות בין שני המוקדים בשיא של שחרור ירושלים, הר הבית והכותל. תחילה הגיע הרב גורן עם חייליו להר הבית, מקום המקדש, ולבסוף הגיע לכותל המערבי אליו התגעגע. "ושבו בנים לגבולם", כך מסתיים הסיפור.

נראה שהדברים די נאמנים לאמת, אבל הם לא כל האמת. משהו חסר, ואוי לנו אם לא נדע להנחיל אותו לילדינו. ובכן, אני מציע להמשיך את הסיפור בערך כך:

זהו? שאלה הילדה הקטנה.

כן, אמר אבא, כאן נגמר הסיפור.

אבל – התעקשה הקטנה – הרי סיפרת שהם היו למעלה, בהר הבית. אז מה קורה שם? האם באמת שבו בנים לגבולם?

זה כבר סיפור אחר, והוא לא כל-כך שמח, לפחות בינתיים. בטוחה שאת רוצה לשמוע?

כן, אבא. בבקשה...

טוב, ילדתי. ננסה להמשיך את הסיפור. בעצם, אולי נקרא לרב גורן עצמו שיספר לנו...

שלום ילדה חביבה, נשמע לפתע קולו הרם של הרב שלמה גורן. אני שמח שאת מתעניינת בסיפור שלי. כל מה שסיפרו לך הוא נכון. כל-כך אהבתי את הכותל המערבי, הייתי קשור אליו במיתרי אהבה מגיל צעיר וכל-כך שמחתי שחזרנו אליו. אבל זה לא הכל. הרי הקב"ה הביא אותנו למקום שהוא הרבה יותר מהכותל, להר הבית עצמו, מקום המקדש!

רגע, התפרצה ילדתי: אז אתה מתכוון שאנחנו צריכים עכשיו לבנות את בית המקדש?

הרב גורן הצטחק: יפה, יפה. ברור שאנחנו רוצים לבנות את בית המקדש. הרי יש לנו מצוה "ועשו לי מקדש", והרי הנביאים הבטיחו לנו את בניין הבית השלישי. לא רק יהודים, גם רוב אומות העולם מאמינות שבית המקדש יבנה, ואנחנו מתפללים לזכות לכך בקרוב.

אבל, הוסיף הרב, לדעתי אנחנו עדיין לא יכולים לבנות את המקדש. יש הרבה בעיות הלכתיות, ויש בעיות מעשיות (את יודעת שיש שם מבנה שבנו המוסלמים. זהו שוד היסטורי ממש, אבל כיום איננו יכולים לפגוע במבנה הזה). בעזרת ה' יקומו לנו נביאים, יקום לנו מלך המשיח, ואז נבנה את המקדש.

זה עניין אחד. אבל עכשיו, אחרי שה' נתן בידינו את הר הבית, אנחנו צריכים לשמור אותו אצלנו. יותר מזה, לפי ההלכה יש מקומות בהר הבית שאפשר להכנס אליהם גם היום. לכן ברור שעלינו לקבוע מקום תפילה לעם ישראל בהר הבית.

ומה עם הכותל? שאלה בתי.

ודאי, הכותל יישאר מקום תפילה. הרי להר הבית אפשר להכנס רק בתנאים מסוימים לפי ההלכה. לשם יכנס בחדרת קודש רק מי שהתכוון לפי ההנחיות של הרבנים, נטהר וטבל, "ומקדשי תיראו"...

אז למה באמת זה לא קרה? למה לא מתפללים בהר הבית?

אוי, פלט הרב גורן אנחה עמוקה. מה אומר לך? לצערי, הגלות הגדולה ביותר נמצאת בלב שלנו בפנים. המנהיגים של המדינה מפחדים, מפחדים מעצמם, חוששים לעשות משהו כל כך פשוט. וככה, אחרי דורות רבים שהגויים לא נתנו ליהודים לעבוד את ה' בהר הבית, עכשיו יהודים לא נותנים ליהודים לעשות כך. איזו בושה וחרפה!

ומה אתה עשית, הרב גורן? אתה בטח לא ויתרת בקלות...

נכון, נכון. חודש ימים אחרי השחרור, התחלתי לארגן תפילות בהר הבית. אבל הממשלה הודיעה לי שלא יאפשרו זאת. אני הייתי המום. כתבתי לממשלה כך: "החלטה זו זעזעה אותי עד עמקי הנפש. באשר יוצא לפי החלטתכם שהמקום היחיד בעולם בו הוטל איסור מפורש ומיוחד על יהודי, באשר הוא יהודי, להתפלל, הוא הר המוריה... ההר המקפל בתוכו את כל תקוותיו וחזיונותיו של עם ישראל, המסמל את אחדות האמונה של האנושות"...

ומה ענו לך?

לצערי, הם אפילו לא טרחו לענות. המצב רק הלך והחמיר, ושר הבטחון אפילו העביר לארגון מוסלמי שנקרא "וואקף" את האחריות על הר הבית.

בשנותי האחרונות, כאב-הלב שלי הלך וגדל, כאשר ראיתי את האחיזה היהודית בהר הבית הולכת ונחלשת. פעם הממשלה כמעט הסכימה להעביר לגמרי את השלטון בהר הבית לידי האויבים שלנו...

קולו של הרב נשבר. ואני הוספתי בלחש: הרב נפטר מתוך כאב גדול על המצב הזה.

שקט השתרר לכמה זמן. עד ששאלה בתי: אז מה יהיה? אז מה אנחנו יכולים לעשות?

הדבר הראשון, ילדתי, הוא לזכור היטב, לזכור ולא לשכוח, שעוד לא הגענו אל המנוחה ואל הנחלה. ה' עשה לנו נסים גדולים במלחמת ששת הימים, "ושבו בנים לגבולם". אבל עוד לא שבו כראוי. עוד נשוב.

[מקורות: הקדמות הר גורן לספרו "הר הבית"]

ומלה אחרונה למבוגרים, הורים ומחנכים:

אם אתם מספרים על הרב גורן, בבקשה אל תסתפקו בסיפור החלקי. אתם יכולים כמובן לבחור סיפורים אחרים, אבל חשבו היטב כיצד אנו דואגים שדור העתיד שלנו לא יהיו ננסים שקו-האופק שלהם מסתיים בקיר הכותל המערבי – ובכלל בכל מה שיש, חלקי וחסר – ואינם חדורי רצון עז להמשיך הלאה.

סיפורים טובים.